

Valstybių narių teisė - Liuksemburgas

Ide o strojový preklad tejto stránky - vlastník webovej lokality neručí za jeho kvalitu.

Šiame skyriuje rasite įvairių Liuksemburgo teisės šaltinių apžvalgą.

Teisės šaltiniai

Tarptautiniai teisės šaltiniai

Liuksemburgo Didžioji Hercogystė privalo laikytis tarptautinių, daugiašalių ar dvišalių sutarčių. Be įsipareigojimų, kuriuos šie įsipareigojimai nustato Liuksemburgo valstybei savo santykiuose su kitomis valstybėmis, kai kurios iš šių sutarčių yra fizinių asmenų teisių šaltinis (pvz., ES piliečiai, remdamiesi Europos sutartimis, gali tiesiogiai remtis judėjimo laisve).

Tarptautinės konvencijos

Tai tarptautinės sutartys ir susitarimai tarp Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės ir užsienio valstybių. Tai, pavyzdžiui, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija, pasirašyta Romoje 1950 m. lapkričio 4 d., arba BeNex sutartis, pasirašyta Hagoje atitinkamai 1958 m. vasario 3 d. ir 2008 m. birželio 17 d., ir kuri yra privaloma Belgijai, Nyderlandams ir Liuksemburgui.

Bendrijos teisė

Bendrijos teisė apima Europos sutartis bei Europos bendrijos ir Europos Sąjungos institucijų priimtuose teisės aktuose įtvirtintas antrinės teisės normas: Direktyvas, sprendimus, reglamentus, nuomones ir rekomendacijas.

Nacionaliniai teisės šaltiniai

Konstitucinės vertės taisyklės

1868 m. spalio 17 d. buvo paskelbta Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės konstitucija. 1868 m. sukurta konstitucinė sistema labai panaši į 1831 m. Belgijos Konstitucijos sistemą. Nepaisant to, kad yra daug detalių skirtumų, su Belgijos konstitucinės teisės straipsniais galima konsultuotis be išlygų, susijusių su bendraisiais principais. Nepaisant daugelio konstitucinių pakeitimų, kurie įvyko po jo priėmimo, dabartinė konstitucija iš esmės atitinka 1868 m. priimtą tekstą.

Liuksemburgo Konstitucija yra standaus tipo Konstitucija, t. y. jos pakeitimui reikia stebėti specialią procedūrą, kuri yra sudėtingesnė nei įprasta teisėkūros procedūra. Norint persvarstyti Konstituciją, reikia dviejų vienas po kito einančių Deputatų Rūmų (toliau – Parlamentas) balsų, daugumai atstovaujančių bent dviejų trečdalių narių balsų, nes neleidžiama balsuoti pagal įgaliojimą. Bent trijų mėnesių intervalas turi būti padalytas į du balsus.

Jei per du mėnesius po pirmojo balsavimo, daugiau nei ketvirtadalis Deputatų rūmų narių arba 25 000 rinkėjų prašo, Deputatų Rūmų per pirmąjį svarstymą priimtas tekstas pateikiamas referendumui. Po to negali būti balsuojama antrą kartą, o peržiūra priimama tik jei už ją atiduota dauguma galiojančių balsų.

Teisinės galios taisyklės

Teisės aktas apibrėžiamas kaip standartas, kurį priėmė Didžiosios Hercogystės Deputatų Rūmai. Išskyrus tuos atvejus, kai konstitucinė nuostata arba tarptautinės teisės taisyklė riboja jos laisvę, Liuksemburgo teisės aktų leidėjas pats priima sprendimą dėl gairių, kurias jis ketina pateikti administracinei teisei.

Taisyklės, pagal kurias nustatoma reguliavimo vertė

Akivaizdu, kad net ir paskutinėje detalėje įstatymų negalima reglamentuoti visų klausimų. Be to, taikyti palyginti sudėtingą teisėkūros procedūrą ne visada tinkama, pavyzdžiui, priimant teisės aktus tais atvejais, kai standartas turi būti dažnai keičiamas.

Šiuo atveju priimtas Didžiojo hercogo potvarkis, kuris yra įstatymo įgyvendinimo taisyklė. Iš tiesų, Liuksemburgo Konstitucijoje pagrindinis misijos hercogas — „(gaminti) įstatymus ir dekretus, būtinus teisės aktams įgyvendinti“.

Kas yra, jei yra, kiti teisės šaltiniai ir kokia jų vertė?

Teismo praktika

Tai, kad teismų praktika pripažįstama kaip viena iš teisės šaltinių, nėra sunkiai įgyvendinama. Iš tiesų Liuksemburgo teisėje nėra „precedento taisyklės“, taikomos anglosaksų teisės sistemose, o teisėjai paprastai nėra saistomi teismo sprendimų kitais atvejais, net gana palyginamais. Be to, teisėjams draudžiama pateikti savo nuomonę pateikiant bendrą nuostatą, todėl jų sprendimas visada turi apsiriboti konkrečiu atveju.

Tačiau praktikoje teismo praktika panašioje byloje turi neabejotiną poveikį. Be to, kai tekstą galima interpretuoti, teisėjo įgaliojimai, be abejonės, yra svarbesni, nes jis gali forminti įstatymą jį aiškindamas.

- **Tarptautinė teismo praktika**

Liuksemburgo Didžioji Hercogystė pripažįsta, kad keletas tarptautinių teismų, įskaitant Europos Žmogaus Teisių Teismą Strasbūre, tiesiogiai veikia.

- **Europos teismų praktika**

Pagal SESV 267 straipsnį Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktika nacionaliniams teismams yra privaloma pateikiant prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kuris leidžia nacionaliniams teismams, prieš priimant sprendimą, kreiptis į Teisingumo Teismą, kad šis išspręstų problemas, kylančias taikant Bendrijos teisės aktus, kuriais asmenys gali remtis prieš juos priimant.

- **Nacionalinė teismų praktika**

Teismo sprendimai, priimti civilinių ir komercinių bylų pabaigoje, galioja tik res judicata galią turinčiais teismo sprendimais: šie sprendimai ginčo šalims yra privalomi, tačiau jie nekeičia teisės akto.

Tai taip pat pasakytina apie daugumą administracinių teismų priimtų sprendimų. Išimties tvarka, kai Bendrasis Teismas arba Administracinis Teismas yra gavęs ieškinį dėl teisės akto, sprendimas ar sprendimas yra bendro pobūdžio ir skelbiamas Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės oficialiajame leidinyje „Mémorial“.

Konstitucinio Teismo priimti sprendimai taip pat yra visuotinai taikomi ir skelbiami Mémorial.

Bendrieji principai

Teismo praktikoje nustatytos taisyklės visų pirma apima bendrųjų teisės principų, kurie apibrėžiami kaip „teisės normos, kurios yra privalomos administracijai ir kurių buvimą patvirtina teismas kaip teismas“, kategoriją.

Normų hierarchija

Pagal nacionalinę teisę pirmenybė teikiama teisės šaltiniams. Aukščiausias pareigas eina Konstitucija, po jos eina įstatymai ir kiti teisės aktai.

Kadangi nėra jokios konstitucinės nuostatos, Liuksemburgo teisės nuostatos dėl tarptautinės teisės ir vidaus teisės santykio kyla tik iš teismų praktikos.

Liuksemburgo teismų praktika šiuo klausimu buvo parengta nuo 1950-ojo dešimtmečio pradžios, kai visų pirma kasacinio audito rūmai, o vėliau Valstybės Taryba panaikino ankstesnę poziciją, kad dėl valdžių padalijimo nebuvo įmanoma atlikti Teisingumo Teismo peržiūros dėl teisės aktų atitikties tarptautinėms sutartims.

Pagal 1951 m. Valstybės Tarybos pamatinį sprendimą „tarptautinė sutartis, įtraukta į vidaus teisės aktus tvirtinančia teise, yra aukštesnio standarto, kuris yra daugiau nei vidaus organo valios, įstatymas. Vadinasi, tarptautinės sutarties nuostatų ir nacionalinės teisės kolizijos atveju tarptautinės teisės viršenybė turi būti viršesnė už nacionalinę teisę“ (Conseil d'Etat, 1951 m. liepos 28 d., Pas. lux, p. 263).

Šio sprendimo tekstas, žinoma, yra labai platus, nes sprendime nėra jokio skirtumo, kad tarptautinis standartas yra viršesnis už bet kurio vidaus organo valią. Tačiau Liuksemburgo teismai niekada aiškiai nenusprendė, kad būtų teikiama pirmenybė tarptautiniams standartams, susijusiems su konstitucija.

Tačiau reikėtų pažymėti, kad 1956 m. vyriausybės teksto projekte buvo numatyta, kad „tarptautinės teisės taisyklės yra nacionalinės teisės sistemos dalis. Jos yra viršesnės už įstatymus ir kitas nacionalines nuostatas.“ Komentaruose dėl straipsnių aiškiai nurodyta, kad pastarasis turėjo įtraukti konstitucines nuostatas.

Tačiau 1992 m. gegužės 26 d. nuomonėje dėl įstatymo dėl ES sutarties patvirtinimo projekto valstybės Taryba netiesiogiai pritarė šiam prioritetui. Iš tiesų, jame teigiama, kad „reikia turėti omenyje tai, kad pagal teisės normų hierarchijos principą tarptautinė teisė yra viršesnė už nacionalinę teisę ir kad kilus konfliktui teismams nesinaudoja šia Sutartimi nacionaliniais teisės aktais. Kadangi svarbu išvengti prieštaravimo tarp nacionalinės teisės ir tarptautinės teisės, Valstybės taryba reikalauja, kad atitinkama konstitucinė peržiūra turėtų būti atliekama per naudingą laikotarpį, siekiant užkirsti kelią tokiai neatitiktikai.“ Todėl atrodo, kad Liuksemburgo Didžioji Hercogystė aktyviai dalyvauja tarptautiniu mastu.

Tai, be abejo, techninė pasekmė yra tai, kad nėra įstatymų konstitucingumo peržiūros Liuksemburge. Konstitucinis Teismas tikrina įstatymų atitiktį konstitucijai. Jis negali būti susijęs su tarptautine sutartimi, kuria patvirtinama tarptautinė sutartis, atitikimo Konstitucijai.

Liuksemburgo teisinėje tvarkoje Konstitucinis Teismas gali paskelbti, kad įstatymai, kurie prieštarauja Konstitucijai, prieštarauja Konstitucijai. Šį teismą Liuksemburge gali iškelti teismo ar administracinis teismas, kai vykstant teismo procesui kyla konstitucingumo klausimas. Tiesioginis prašymas pateikti nuomonę neįmanomas.

leškinys dėl panaikinimo taip pat galimas dėl neteisėtų norminių aktų administraciniame teisme, turintis galimybę pateikti apeliacinį skundą Administraciniam teismui. Tačiau šis veiksmas yra priimtinas tik per tris mėnesius nuo reglamento paskelbimo dienos. Jeigu pasibaigus tam laikotarpiui teismo arba administraciniam teismui svarstomas teisės akto teisėtumas, tas teismas išlaiko galimybę teisės akto tekstą nepaisyti teisės akto naudai, tačiau, priešingai nei per tris mėnesius nuo paskelbimo, toks sprendimas neturės valdžios institucijos įgaliojimų.

Susitarimai dėl viršvalstybinių priemonių taisyklių įsigaliojimo nacionalinėje teritorijoje

Tarptautinės konvencijos

Liuksemburgo Konstitucija yra ypač trumpas, kai ja reglamentuojama tarptautinių sutarčių tvirtinimo procedūra, nes ji tik nustato, kad „Sutartys neturi teisės aktų patvirtintos ir nėra paskelbtos įstatymų leidybos formose“.

Didžioji Hercogystė yra beždžionių tradicija šalis. Kitaip tariant, pati Sutartis, kuri vienodai taikoma Didžiosios Hercogystės vidaus taisyklėms, nebūtina jos perkelti į vieną ar kitą formą.

Todėl patvirtinimo įstatymo turinys yra labai trumpas ir jame paprastai apsiribojama tik vienu straipsniu, pagal kurį „patvirtinama“ tam tikros sutarties „patvirtintas“. Šis įstatymas neturi teisės akto turinio. Patvirtinta, tačiau į nacionalinę teisę neperkelta patvirtinimo teisė; ji neturi kitos paskirties, nei leisti Vyriausybei ratifikuoti sutartį.

Šį įstatymą Parlamentas priima pagal įprastą procedūrą. Paprastai balsavimas vyksta absoliučia balsų dauguma, nebent Sutartyje numatytas įgaliojimų delegavimas (žr. toliau). Nuo 1956 m., kai buvo atlikta peržiūra, Liuksemburgo Konstitucijoje yra aiški nuostata, kuria leidžiama pagal sutartis perduoti įgaliojimus tarptautinėms organizacijoms. Konstitucijos 49a straipsnyje nustatyta, kad „Sutartis Europos Sąjungos teisėkūros, vykdomajai ir teisminiams filialams vykdyti gali būti laikinai priskirta tarptautinės teisės institucijoms pagal sutartį“. Tačiau Konstitucijos 37 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad tokios sutartys turi gauti Deputatų Rūmų patvirtinimą labai sustiprintoje balsų dauguma.

Jei aiškiai nenumatyta, balsavimas dėl patvirtinimo įstatymo galios dėl to, kad pagal Liuksemburgo vidaus tvarką būtų pradėta taikyti galiojanti sutartis. Patvirtinimo įstatymas yra būtina jo įsigaliojimo sąlyga, tačiau tik jį ratifikavus. Be to, Liuksemburge manoma, kad net ir po to, kai jį patvirtins Deputatų Rūmai, vykdomoji institucija išlaiko savo diskreciją ratifikuoti tekstą ir kad naudojimasis šia galia nepriklauso teisėjo kompetencijai.

Sutarties įsigaliojimas pagal nacionalinę teisę paprastai priklauso nuo trijų sąlygų. (1) Didžioji Hercogystė (2) ratifikavo Sutartį, (3) Sutartis galioja tarptautiniu lygmeniu, ir visas Sutarties tekstas buvo paskelbtas Liuksemburgo teritorijoje, kaip įstatymas.

Reikia pabrėžti, kad Sutarties paskelbimas (nustatytas Konstitucijos 37 straipsniu) yra atskiras reikalavimas skelbti Sutarties teisę. Tiesa, kad daugeliu atvejų abi sąlygos įvykdytos tuo pačiu metu, t. y. iš karto po to, kai buvo priimtas įstatymas, sutarties tekstas paskelbtas „Mémorial“. Tačiau šie du teisės aktai nėra tie patys, ir leidinius būtų galima atskirti, nes Sutartis nėra sudedamoji patvirtinimo dokumento dalis.

Bendrųjų standartai

Liuksemburgo Konstitucijoje nėra jokių konkrečių nuostatų, reglamentuojančių Europos antrinių standartų perkėlimą į Liuksemburgo nacionalinę tvarką.

Įprastas Europos direktyvų įgyvendinimo dokumentas yra Deputatų Rūmų priimtas sprendimas pagal įprastą balsų daugumą.

Nors iš esmės Europos Sąjungos direktyvos paprastai turi būti perkeltos į Liuksemburgo teisę įstatymu, oficialios teisės taikymas nėra būtinas, kai direktyva yra susijusi su pagal Liuksemburgo teisę jau reglamentuojamu klausimu. Tokiu atveju perkėlimas į nacionalinę teisę gali būti vykdomas pagal Didžiosios Hercogystės reglamentą, priimtą remiantis bendraisiais įgaliojimais įgyvendinti įstatymus, kuriuos Vyriausybė taiko pagal Konstitucijos 33 ir 36 straipsnius. Tuomet *formaliai* Liuksemburgo Didžiojo Hercogystė yra vykdoma, net jei reglamento turinys iš tikrųjų yra Europos direktyvos dalykas.

Teisėkūros procedūros taikymo vis dar galima išvengti, kai direktyva suderinta tema, dėl kurios priimtas teisės aktas, kuriuo Parlamentas suteikia vyriausybei teisę paprastais teisės aktais spręsti klausimus, kurie paprastai patenka į teisės aktų taikymo sritį.

Nuo 1915 m. Deputatų Rūmai kasmet priima tokius „teisės aktus, kuriais sudaromos sąlygos“, o vyriausybė turi plačius ekonomikos ir finansų sričių reguliavimo įgaliojimus, kurie, net ir nesant aiškios nuorodos į Europą, neabejotinai būtų leidę jai perkelti daug Europos direktyvų į nacionalinę teisę.

Tačiau Europos direktyvų perkėlimas į nacionalinę teisę dabar reglamentuojamas 1971 m. rugpjūčio 9 d. įstatymu su pakeitimais, padarytais 1980 m. gruodžio 8 d. įstatymu, kurio tikslas yra tik suteikti teisę vyriausybei įgyvendinti Europos bendrijos ekonomines, technines, žemės ūkio, miškininkystės, socialines ir transporto direktyvas ir už jas bausti. Nukrypstant nuo įprastos reguliavimo procedūros, Didžiosios Hercogystės teisės aktuose turi būti pritarta Deputatų Rūmų parlamento komitetui.

Didžiosios Hercogystės teisės aktų priėmimo procedūra, kaip ir teisėkūros procedūra, apibūdinama kaip Vyriausybė įpareigota pateikti savo teksto projektą Conseil d'Etat ir Prekybos rūmų nuomonei. Tačiau, skirtingai nei teisėkūros procedūros atveju, reguliavimo procedūra leidžia vyriausybei vengti tokių konsultacijų dėl to, kad reikia skubiai priimti rekomenduojamą priemonę. Tačiau vyriausybė nesutinka, kad ji į nacionalinę teisę perkeltų Europos direktyvą Didžiojo Hercogo reglamentu. 1971 m. rugpjūčio 9 d. įstatymu įprasta reguliavimo procedūra papildoma reikalavimu, pagal kurį, viena vertus, privaloma konsultuotis su Valstybės Taryba, o kita vertus, būtina gauti Deputatų Rūmų parlamento komiteto pritarimą.

Bet kuriuo atveju Didžiojo hercogo reglamento tekstas priimamas Ministrų Taryboje, tada jį pasirašo pavasario ministras ir pateikia Didžiajai Hercogystei. Didžiojo Hercogo reglamento įsigalios po jo paskelbimo leidinyje „Mémorial“.

Nacionalinių teisės normų įsigaliojimo tvarka

Liuksemburge įstatymai ir kiti teisės aktai įsigalioja tik po to, kai *jie paskelbiami Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės oficialiajame leidinyje.*

Valdžios institucijos, siekiančios priimti teisės normas

Tarptautiniai standartai

Liuksemburgo Konstitucijoje teigiama, kad „Didysis hercogas vykdo Sutartis“. Tačiau ji priduria, kad „Sutartis neturi jokios įtakos tol, kol ji nėra patvirtinta pagal įstatymą ir nėra paskelbta teisės aktų leidybos formose“.

Reikėtų pažymėti, kad patvirtinimas reikalingas visoms tarptautinėms sutartims, neatsižvelgiant į jų paskirtį, ir kad toks patvirtinimas turi būti suteiktas kaip įstatymas. Pastarasis buvo įtrauktas į 1956 m. valstybės Tarybos aiškiu prašymu, kuriame teigiama, kad „toks sutikimas įrašomas į įstatymo rengimo procedūrą, nes Konstitucija taikoma tik vienai procedūrai, kuri taikoma visiems Deputatų Rūmų ketinimams bet koku reikšmingu aspektu pareikšti susidomėjimą“.

Nacionaliniai standartai

Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės teisės aktų sistemoje **įstatymo iniciatyvą** gali inicijuoti [Deputatų Rūmai](#) arba [Vyriausybė](#).

Vyriausybės iniciatyvos teisė vadinama vyriausybės iniciatyva ir yra įgyvendinama pateikiant **įstatymų projektus**.

Deputatų Rūmų iniciatyvos teisė vadinama „Parlamento iniciatyva“, įgyvendinama pristatant **„pasiūlymus dėl teisės aktų“**.

Po to tie teisės aktų projektai arba pasiūlymai pateikiami įvairioms susijusių institucijų (profesionalių rūmų) nuomonėms, tačiau visų pirma [Valstybės tarybos nuomonei](#). Gavus Valstybės Tarybos nuomonę, projekto ar įstatymo projektas grąžinamas Deputatų Rūmams.

Šių teisės normų priėmimo procesas

Įstatymu nustatyta teisė

Deputatų Rūmai – vienas parlamentas.

Siekiant sumažinti vieno rūmų, Liuksemburgo sudedamųjų dalių, riziką, bet kuriam įstatymo projektui iš esmės turi būti skiriama ne mažiau kaip du mėnesiai, išskyrus du balsus.

Tačiau Konstitucijoje numatyta, kad gali prireikti ir antro balsavimo (kuris gali būti laikomas „antruoju konstituciniu balsavimu“), „jei, pritarus Valstybės tarybai, posėdžiaujančiai viešame posėdyje, nusprendžia kitaip“.

Šiuo atveju valstybės taryba atlieka labai svarbų vaidmenį, kuris yra labiau susijęs su antrųjų teisėkūros rūmų vaidmeniu kitose valstybėse (ir ypač su Lordų Rūmų vaidmeniu Anglijoje). Tai pirmas kartas prieš parlamentų diskusijas. Konstitucijoje reikalaujama, kad Valstybės tarybos nuomonė dėl bet kokio projekto ar pasiūlymo dėl įstatymo būtų priimta. Tuomet Valstybės taryba įsikiša antrą kartą po to, kai Deputatų Rūmai pirmą kartą per viešą posėdį balsuoja dėl to, ar suteikti antrą balsą, ar ne.

Praktikoje dauguma teisės aktų atleidžiami nuo antrojo balsavimo. Valstybės Taryba patvirtino politiką, pagal kurią beveik visais atvejais suteikiama išimtis, o už atmetimo sankciją skiriama tik rimčiausiais atvejais. Bet kokios atleidimo nuo mokesčių kliūtys dažniausiai panaikinamos prejudicinio sprendimo procedūros metu.

Taip pat reikia pažymėti, kad Conseil d'Etat galia nėra reali veto teisė, o tai būtų sunku suderinti su tuo, kad Conseil d'Etat yra nerenkamas organas. Valstybės tarybos narius skiria Didysis hercogas. Jei yra laisva vieta, pavaduojantys nariai skiriami kaip pakaitiniai nariai, pirma: tiesioginis Didžiojo Hercogo, antrasis — dėl Deputatų Rūmų siūlomų trijų kandidatų sąrašo ir trečiojo: trijų Valstybės Tarybos pasiūlytų kandidatų sąrašas. Valstybės Taryba gali atidėti balsavimą dėl dviejų mėnesių įstatymo tik dėl to, kad būtų suteiktas papildomas laikotarpis apmąstymams dėl teisės aktų leidėjo.

Didysis hercogas yra ne tik teisėkūros procedūros pradžioje (teisės akto projekto atveju), bet ir po to, kai Deputatų Rūmai galutinai balsuoja dėl įstatymo teksto. Liuksemburgo Konstitucijoje nustatyta, kad „*Didžioji Hercogystė skelbia įstatymus per tris mėnesius po to, kai buvo balsuojama dėl parlamento rūmų*“.

Didžiojo hercogo teisės aktai

Pagal 1996 m. liepos 12 d. įstatymo dėl Valstybės Tarybos reformos **2 straipsnį jokiame** teisės akto dėl įstatymų ir sutarčių įgyvendinimui projektui Didysis hercogas gali būti pateiktas tik po to, **kai** Valstybės **taryba** pateiks savo nuomonę.

Tačiau skubiais atvejais vyriausybė gali nukrypti nuo šios bendros taisyklės (ją vertina didysis hercogas, remdamasis ministro pirmininko tinkamai pateiktu pranešimu), todėl, siekdamas, kad bendrovė „High Corporation“ pateiktų nuomonę, to atsisakyti. Tačiau tokia **skubos tvarka taikoma** tik išimtiniais atvejais.

Be to, jeigu pagal įstatymą oficialiai reikalaujama, kad Valstybės Taryba būtų perduota valstybės Tarybai, kad ši pareikštų savo nuomonę dėl pagal tą teisę priimtų reglamentų, skubos tvarka jokiais aplinkybėmis negali būti naudojama. Tai taip pat pasakytina apie reglamento projekto, dėl kurio Aukščiausioji korporacija jau pateikė pirmą nuomonę, pakeitimus.

Kaip ir teisės aktų atveju, Valstybės Taryba savo nuomonę dėl reglamentų projektų parengia kaip **pagrįstą ataskaitą**, kurioje pateikiama bendro pobūdžio nuostata, projekto teksto peržiūra ir, jei reikia, priešpriešinis projektas.

Valstybės Taryba nagrinėja taisyklių projektų turinį bei formą ir jų atitiktį aukštesnės eilės teisės normoms.

Teisės aktų duomenų bazės

☑️ Legliux svetainė yra Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės Vyriausybės teisinis portalas internete.

Ji suteikia galimybę patekti į Liuksemburgo teisės aktus kaip bendras Mémorial A tekstas arba suderintų tekstų forma, kurios iš esmės pateikiamos kodeksuose ir pranešimų apie teisės aktus ataskaitose.

Svetainė suskirstyta į tris pagrindines sritis:

- ☑️ **Teisės aktų sritį** sudaro leidiniai dėl Liuksemburgo teisės aktų ir įvairių leidinių bei suderintų tekstų.
- Grupės☑️ administravimo sritis, administraciniai leidiniai. Tai daugiausia organizacija „Mémorial B“, taip pat oficialus administracijos ir teisės aktų žinynas.
- ☑️ Visuomenė teritorija, Mémorial C, nuo 2016 m. birželio 1 d. buvo pakeista ☑️ leidinių sąrašų Prekybos ir bendrovių registro interneto svetainėje. „Mémorial C archyvai“ nuo 1996 m. iki paskutinės 2016 m. liepos 27 d. paskelbtos „Mémorial☑️ C“ bus prieinami „ Societies Area“.

Ar duomenų bazė galima naudotis nemokamai?

Taip, prieiga prie duomenų bazių yra nemokama.

Susijusios nuorodos

[Legilux svetainė](#)

[Darbas vyriausybėje:](#)

[Deputatų Rūmų](#)

[Vyriausybė](#)

[Teisingumo ministerija](#)

Mašininis

Tai teksto mašininis vertimas. Šio puslapio savininkas neprisiima jokios atsakomybės dėl šio mašininio vertimo priemone išversto teksto kokybės.

Paskutinis naujinimas: 22/10/2019